

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **M.M.**, zastoupeného Ing. Ladislavem Kubicou, daňovým poradcem, se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2014, č. j. 1168/14/5000-14303-711309,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno (v části týkající se bankovního spojení) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Sokolově (dále jen „správce daně“ nebo též „finanční úřad“), dodatečný platební výměr ze dne 14. 11. 2012, č. j. 167714/12/155911400522, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010 ve výši 75 253 Kč, kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 15 050 Kč.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost vydaného rozhodnutí s uvedením následujících důvodů:

Předně poukázal na skutečnost, že žalovaný v bodě jedna napadeného rozhodnutí konstatoval, že vzhledem k činnosti žalobce nebylo možno uznat do nákladů omítku, barvu a vápno, a to s odkazem na předmět většiny uskutečněných zdanitelných plnění. Žalobce upozornil, že v rámci daňové kontroly a následného odvolání proti dodatečnému vyměření daně uvedl, že tento drobný materiál používá při své činnosti na opravy v těch místech, kde dojde k poškození objektů v terénu. Správce daně však bez respektování přenosu důkazního břemene pouze konstatoval, že takový výdaj neuznává. To žalobce pokládal za rozpor se zákonem i současnou judikaturou, neboť v okamžiku, kdy žalobce předložil perfektní doklady a uvedl, k čemu přijatá zdanitelná plnění použil, břemeno důkazu přešlo na žalovaného. Bylo tedy jeho zákonnou povinností prokázat, že přijatá zdanitelná plnění nebyla použita k uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že běžně se při výkopových pracích stává, že dojde k poškození mostků, propustí, obrubníků a přilehlých staveb nebo jiných stavebních prvků komunikací a zpevněných ploch, které je nutno uvést do původního stavu. Pak se samozřejmě jedná o výdaje, které souvisí s uskutečněnými zdanitelnými plněními a žalobce má nárok na jejich uplatnění. Žalovaný přitom neuvedl jediný důkazní argument, na jehož základě by v tomto ohledu bylo možno přezkoumat rozhodnutí o doměření daně.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný v bodě dva tvrdí, že nelze uznat odpočet u daně z přidané hodnoty, neboť v době probíhající kontroly se nepodařilo kontaktovat dodavatele a protože nelze ověřit, jak dodavatel uskutečnil dodávky. Na základě toho žalovaný dovodil, že tento nárok daňový subjekt neprokázal. Tímto však žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, kdy žalobce odkázal např. na rozsudek ve věci sp. zn. 22 Ca 185/2009 - 135, proti kterému žalovaný ani nepodal kasační stížnost při vědomí, že tento právní názor nelze u Nejvyššího správního soudu změnit. Pouhá nekontaktnost dodavatele v době čítající více než dva roky od uskutečnění zdanitelného plnění tak dle žalobce nemůže být sama o sobě zákonným důvodem pro doměření daně a zákon takto nelze interpretovat.

Žalobce rovněž namítal, že správce daně vydal ve všech případech výzvy k dokazování v rozporu se zákonem, neboť ve výzvách neuvedl konkrétní pochybnosti o skutečnostech uváděných žalobcem. Zejména neuvedl, v čemž jsou doklady a konkrétní tvrzení žalobce nevěrohodné, nesprávné nebo neúplné. Toliko na základě tvrzení, že v současné době lze u dodavatelů těžko ověřovat konkrétní skutečnosti, nelze dle žalobce daň dodatečně změnit. Žalobce v této souvislosti upozornil, že žalovaný je nadán dostatečnou pravomocí, aby si zajistil účast konkrétních lidí předvedením k výslechu. Stejně tak tvrzení, že zdanitelná plnění byla uskutečněna nedlouho před ukončením plátcovství dodavatele a změně jednatelů nemohla být zákonným důvodem pro změnu původně přiznané daně.

Bylo-li konstatováno, že žalobce si měl ověřovat, s kým obchoduje, žalobce odkázal na kompletní spis vedený žalovaným, v němž by měly být podstatné dokumenty předložené žalobcem založeny, mj. také důkazy o tom, že žalobce při obchodování řádně lustroval

formální náležitosti svých dodavatelů – viz přílohy, včetně dokladů osvědčujících plátcovství dodavatele CZ FOREST SERVICE s.r.o. (dále jen „společnost CZ FOREST SERVICE“), výpisu z obchodního rejstříku, to vše z doby dlouho před prováděnou kontrolou.

Žalobce poukázal také na bod tři odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že mu byly známy poznatky o dodavateli Uni Besthouse spol. s r.o. (dále jen „společnost Uni Besthouse“). Dle žalobce však je v rozporu se zákonem, že s poznatky, které vedly k doměření daně, žalovaný daňový subjekt neseznámil. I v tomto případě si přitom žalobce prověřil formální náležitosti dodavatele (viz příloha), přičemž není v jeho pravomoci, aby zjistil, jak dodavatel následně plní své daňové povinnosti. Žalobce tak namítal, že nemůže odpovídat za to, že po dodání plnění a vystavení řádných daňových dokladů tento dodavatel řádně nesplnil své povinnosti ohledně daňových příznání a placení daně. V období 2. čtvrtletí 2010 nebyly veřejně dostupné informace, který by mohly žalobce varovat, že obchoduje s nesprávnou osobou. Pokud tedy žalobce učinil vše, co na něm bylo možno spravedlivě požadovat, aby prověřil dodavatele a k uskutečněnému zdanitelnému plnění obdržel řádné daňové doklady, pak důkazní břemeno přešlo na žalovaného a bylo na něm, aby prokázal, že zdanitelné plnění nebylo uskutečněno a daňové doklady jsou v rozporu se skutečností.

Žalobce rovněž namítal, že v rámci nahlížení do spisu a při projednání zprávy o daňové kontrole byly části spisu označeny jako neveřejné, a žalobci tak nebylo umožněno seznámit se se všemi důkazními prostředky, které vedly k závěru, že žalovaný dodatečně navýší daňovou povinnost. Pokud pak správce daně tvrdil, že jednatel společnosti je nevěrohodný, nebylo možno tak učinit na základě jediného faktu, že ve sbírce listin nebyly uloženy účetní závěrky. Dle žalobce tyto závěrky byly jistě předloženy místně příslušnému správci daně, přičemž jejich uložení do sbírky listin je v případě jediného společníka s.r.o. nepovinné s ohledem na ochranu osobních údajů konkrétní osoby. Neseznámením žalobce se všemi důkazy vedoucími k doměření daně tak došlo k porušení jeho práv, přičemž argumentaci žalovaného, opírající se toliko o úvahy nepodložené konkrétními důkazními prostředky, je nutno hodnotit jako nepřezkoumatelnou.

Stejně tak tvrzení žalovaného o nevěrohodnosti je nutno hodnotit jako nepřezkoumatelná a nemající oporu v části spisu, s níž byl žalobce seznámen. Celý postup žalovaného tak byl dle žalobce v rozporu se zákonem uloženou povinností dokázat opak žalobcova tvrzení, a sice že ke zdanitelnému plnění nedošlo. Tomu však nenásvědčuje faktický stav věci, a sice uskutečnění činností pronajatým strojem Kramer, což bylo správci daně v rámci kontroly doloženo vystavenými fakturami na odběratele. Činnost stroje lze nadto prokázat svědecky strojníkem (panem P.), který uvedený stroj při pracích řídil a seřizoval, což již dříve doložil čestným prohlášením, které má žalovaný rovněž k dispozici. Stejně tak dle žalobce bylo i u provedené opravy automobilu Nissan správci daně doloženo, že nákup byl uskutečněn, což žalovaný nijak nerozporoval. Stejně tak bylo prokázáno, že společnost CZ FOREST SERVICE má v předmětu činností opravy silničních vozidel. Žalobce taktéž připomněl, že následně bylo vozidlo používáno k činnostem žalobce, z vozidla byla odvedena silniční daň a správce daně nijak nezpochybnil nákupy pohonných hmot pro toto vozidlo. Dle žalobce je tak zřejmé, že oprava musela být provedena. Na uvedenou opravu pak dodavatel vystavil řádné daňové doklady. I v této souvislosti pak žalobce namítal, že bylo zcela v možnostech žalovaného zajistit si k výsledku účast svědka a nespokojit se

pouze s formálním konstatováním, že toto mu činilo potíže, a proto výslech neuskutečnil. Ve spisu však tento postup zachycen není, žalobce s ním nebyl nijak seznámen a pouhé konstatování, že žalovanému se něco nedařilo, nemůže vyústit v dodatečné navýšení daně. Dle žalobce tak nepřezkoumatelnost postupu žalovaného vede k nezákonnosti celého vedeného řízení i k závěru o navýšení daně.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které znovu podrobně zrekapituloval v reakci na jednotlivé uplatněné žalobní námitky. Měl za to, že napadené rozhodnutí netrpí žalobcem namítanou nezákonností, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zdůraznil, že pokud na str. 3 v odst. 2 žalovaný sdělil, že „nákup posoudil jako nesouvisející s ekonomickou činností žalobce“, nelze toliko posoudit, ale správce daně musí dokázat. Nikoli tedy pouze úvahou nezaloženou na skutkovém nebo formálně bezvadném a přezkoumatelném právním a faktickém stavu. Žalobce přitom řádně vysvětlil použití přijatých nákupů, žalovaný však svou úvahu nijak přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil a bez dalšího pouze rozhodl o nepřiznání nároku na odpočet daně na vstupu. Žalobce měl proto za to, že byla překročena zákonnost správního uvážení a postupu při správném vyměření daně.

Žalobce dále uvedl, že na str. 4 v odst. 3 vyjádření žalovaný zopakoval své domněnky ohledně nemožnosti dodávky zdanitelných plnění dodavatelem. Dle žalobce však žalovaný nesplnil zákonné povinnosti, svou úvahu opřel o nedostatečné zjištění faktického stavu a bez dalšího nepřezkoumatelným způsobem dovodil závěry v rozporu s faktickou skutečností. Žalovaný rovněž dle názoru žalobce plně nevyužil svých pravomocí k zajištění výslechu svědků. Pouhé konstatování, že po ukončení činnosti nebo funkce je někdo nekontaktní na adresách platných v době výkonu funkce, není důkazem, že ke zdanitelnému plnění nedošlo. Bylo v pravomoci správce daně vyzvat a také donutit zákonnými prostředky konkrétní fyzickou osobu ke svědectví, především kontaktováním v místě bydliště, řádným předvoláním či předvedením v souladu s pravomocemi dle zákona. Žalobce taktéž namítal, že pochybnosti správce daně pro daný konkrétní obchodní případ nejsou podloženy žádnými fakty nebo faktickým odůvodněním. Dále poukázal na skutečnost, že by bylo možné dojít k takovému hodnocení, že u společnosti bez jednatele žalovaný využije právě takového postupu, kdy bez uvedení konkrétních pochybností vyzve žalobce k prokazování s tím, že se naplní předpoklad nereagování dodavatele od vyžádaného správce daně. Pokud výzva o pochybnostech není založena na konkrétním odůvodnění těchto pochybností, jsou tato výzva a následně činěné kroky nezákonnými.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání soudu

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V. Skutkový základ projednávané věci

V rámci daňové kontroly, která byla u žalobce zahájena, bylo zjištěno, že žalobce ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí 2010 uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za zboží (omítka, vápno, barva a jiný drobný materiál), u kterého správce daně nabyt pochybnosti ohledně jeho použití pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce, a to s ohledem na charakter vykonávaných prací (výkopové práce, terénní úpravy a pokládka dlažby). Dále správce daně zpochybnil žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z daňových dokladů od dodavatele CZ FOREST SERVICE, kdy z důvodu nedoložení, že zdanitelná plnění uvedená na dokladech skutečně provedla deklarovaná společnost, správce daně tento nárok posoudil jako neoprávněný. Ze stejných důvodů byl jako neoprávněný posouzen také nárok na odpočet daně uplatněný z daňových dokladů od dodavatele Uni Besthouse.

Na základě výsledků provedené daňové kontroly správce daně vydal dne 14. 11. 2012 dodatečný platební výměr č. j. 167714/12/155911400522, kterým žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí 2010 ve výši 75 253 Kč a penále ve výši 15 050 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2014, č. j. 1168/14/5000-14303-711309 tak, že napadené rozhodnutí změnil v části týkající se bankovního spojení a v ostatním zůstal výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nejprve pod body 1) až 3) shrnul skutkové okolnosti daného případu a poté se vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami vztahujícími se k těmto jednotlivým bodům.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro posouzení uvedené věci je podstatné řešení otázky, zda žalobce v předcházejícím daňovém řízení unesl důkazní břemeno ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty jednak ze zjednodušeného daňového dokladu na nákup omítky, vápna,

barvy a jiného drobného materiálu, jednak z daňových dokladů od dodavatelů - společností CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse.

V této souvislosti krajský soud na úvod podotýká, že podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně konkretizuje § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), který stanoví, že nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem, jenž byl vystaven jiným plátcem. Obecně tak platí, že k prokázání nároku na odpočet daně postačí předložení formálně bezvadných dokladů, nicméně ačkoli je prokazování nároku na odpočet daně primárně záležitostí dokladovou, nelze existenci nároku bez dalšího dovozovat toliko z té skutečnosti, že daňový subjekt správci daně předloží formálně bezvadné daňové doklady. Je totiž nezbytné zároveň osvědčit soulad skutečného stavu se stavem deklarovaným na daňovém dokladu (k tomu srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2007, č. j. 2 Afs 148/2006 - 54, nebo rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 - 72, oba dostupné na www.nssoud.cz). Je tedy nutno prokázat, že bylo provedeno plnění deklarované daňovým dokladem, v deklarovaném rozsahu, uskutečnilo se nejdříve ve zdaňovacím období, v němž je nárok na odpočet daně uplatňován nebo v němž byla přijata platba daňovým subjektem, že poskytovatelem plnění byla osoba, která daňový doklad vystavila, a že příjemcem zdanitelného plnění byl daňový subjekt, který nárok na odpočet uplatnil. Rovněž je nutno prokázat, že deklarované plnění daňový subjekt použil ke své ekonomické činnosti.

Pokud jde o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, je dle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení nebo dalších podáních, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu v této souvislosti vyplývá, že daňový subjekt primárně prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Avšak existence (byť i formálně bezvadných) dokladů sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, a obdobně taktéž již rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99, oba dostupné na www.nssoud.cz). Správce daně může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokladů, či jiných povinných záznamů, přičemž v tomto ohledu jej tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti těchto svých pochyb ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Správce daně je tak povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neplné, neprůkazné či nesprávné (srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Je pak na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost daňových dokladů ve vztahu ke spornému případu, případně aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt pak bude sporné skutečnosti zpravidla prokazovat jinými důkazními prostředky (opět srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86; shodně však též např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, resp. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j.

1 Afs 15/2008 - 100, dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud na tomto místě doplňuje, že ačkoli se rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které krajský soud odkazuje shora, týkají přenosu důkazního břemene dle dřívější právní úpravy obsažené v § 31 odst. 8 a 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, je možno ji v plném rozsahu vztáhnout i na novou právní úpravu obsaženou v daňovém řádu.

V návaznosti na výše uvedené je tak nutno konstatovat, že vzniknou-li správci daně pochybnosti o tom, že k provedení zdanitelného plnění došlo tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, a pokud správce daně tyto své pochybnosti kvalifikovaným způsobem vyjádří, ztrácí předložené daňové doklady svou důkazní hodnotu a v důsledku toho je nutno prokázat nárok na odpočet daně dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem, tj. daňový subjekt je k prokázání svých tvrzení povinen předkládat další důkazní prostředky (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 - 71, dostupný na www.nssoud.cz).

V projednávané věci žalobce ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010 prvotně plnil svou důkazní povinnost daňovými doklady (fakturami) od společností CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse. U dodavatele Uni Besthouse se jednalo o tyto daňové doklady za práci na stavbě Meandr v Karlových Varech:

č. dokladu	č. faktury	ze dne	základ daně	daň	zdanitelné plnění
V/22	14 A 2010	15. 5. 2010	46 000 Kč	9 200 Kč	pokládka obrubníků
V/24	16 A 2010	2. 6. 2010	56 000 Kč	11 200 Kč	pokládka zámkové dlažby
V/28	20 A 2010	26. 6. 2010	45 000 Kč	9 000 Kč	pokládka zámkové dlažby, dokončovací práce, rovnání krajnic

Od dodavatele CZ FOREST SERVICE žalobce ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí 2010 uplatnil nárok na odpočet daně z následujících daňových dokladů:

č. dokladu	č. faktury	ze dne	základ daně	daň	zdanitelné plnění
V/19	2010 04 30/1	30. 4. 2010	63 000 Kč	12 600 Kč	pronájem stroje KRAMER
FD 3/2010 - V/21	2010 05 03/1	3. 5. 2010	165 000 Kč	33 000 Kč	oprava osobního auta NISSAN NAVARA

Pokud se jednalo o formální stránku předmětných faktur, u obou společností byl použit shodný formulář faktur a dle vzhledu na nich použitého písma bylo zřejmé, že je v případě obou společností vyhotovovala stejná osoba. Na základě provedeného dožádání u místně příslušných správců daně obou jmenovaných společností (tj. dožádání ze dne 30. 5. 2011, č. j. 106426/11/155931401029, na Finanční úřad pro Prahu 4 ve vztahu ke společnosti Uni Besthouse a dožádání ze dne 30. 5. 2011, č. j. 106478/11/155931401029, na Finanční úřad v Olomouci ve vztahu ke společnosti CZ FOREST SERVICE) pak správce daně zjistil (viz sdělení k dožádání ze dne 2. 6. 2011, č. j. 256277/11/379932804123), že daňový subjekt CZ FOREST SERVICE nebyl dožádaným správcem daně na adrese sídla zapsané v obchodním rejstříku dohledán. Z výpisu z obchodního rejstříku dále vyplynulo, že společnost nemá od 7. 5. 2010 žádného jednatele a rovněž jediný společník této společnosti je pro správce daně nekontaktní. Společnost CZ FOREST SERVICE dále dle předmětného sdělení nepodala v roce 2010 žádné daňové přiznání, a to ani na základě výzvy správce daně,

proto správce daně zrušil registraci k DPH k datu 8. 2. 2011. Alternativou může být vyslechnutí posledního jednatele společnosti P.R. u místně příslušného správce daně dle bydliště.

Ve vztahu ke společnosti Uni Besthouse z odpovědi Finančního úřadu pro Prahu 4 na dožádání ze dne 20. 7. 2011, č. j. 360163/11/004935109417, vyplynulo, že uvedený daňový subjekt je pro správce daně na adrese sídla uvedené v obchodním rejstříku nekontaktní. Z předchozích daňových řízení vedených správcem daně s tímto daňovým subjektem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že daňový subjekt na této adrese má své skutečné sídlo. Pro zdaňovací období roku 2010 byl jednatelem společnosti pan S. ze Sokolova, který si poštu většinou nepřebíral, nebo pozdě (po doručení většinou opět nereagoval) a měl také problémy se dostavovat k ústním jednáním, a to i na předvolání. Dožádaný správce daně také zaslal přehled údajů z daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2010:

I. + III. + IV. = v těchto daňových přiznáních vykázal Uni Besthouse „samé nuly“

II. nadměrný odpočet 2 865 Kč

Z těchto údajů lze dle dožádaného správce daně dovodit, že faktury předložené k dožádání tento daňový subjekt vůbec nepřiznával. Daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 vůbec nebylo podáno.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti se tak krajský soud ztotožňuje s hodnocením finančních orgánů, že správci daně vznikly odůvodněné pochybnosti o tom, kdo předmětné daňové doklady vystavil, zda je vystavily jmenované obchodní společnosti, které je nemají ve svém účetnictví, a zda se tedy předmětná zdanitelná plnění (z nichž žalobce nárokoval odpočet na DPH) uskutečnila těmito společnostmi a v rozsahu, jak bylo na těchto daňových dokladech deklarováno. Na této skutečnosti pak dle krajského soudu nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že v době, kdy se společností CZ FOREST SERVICE obchodoval, tato byla plátcem daně z přidané hodnoty, stejně jako žalobcem předložený důkaz při ústním jednání soudu, že v evidenci daňové správy není (a patrně nikdy nebyl) subjekt Uni Besthouse jako nespolehlivý plátců veden.

Nelze pak souhlasit ani s tvrzením žalobce v podané žalobě, že by již samy tyto skutečnosti, tj. pouhá nekontaktnost uvedených společností, či nezveřejňování účetních závěrek ve sbírce listin obchodního rejstříku, vedly správce daně k závěru o neunesení důkazního břemena žalobce, k neprokázání uplatněného nároku, a tedy k důsledkům v podobě doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010. V tomto ohledu proto ani není případný odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 22 Ca 185/2009, ve spojení se závěry Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2096/07, neboť v daném případě to nebyla nekontaktnost uvedených společností, která vedla správce daně k dodatečnému doměření daně z přidané hodnoty, ale následná pasivita žalobce, který v reakci na sdělené pochybnosti nenabídl správci daně žádné důkazy k tomu, že předmětná zdanitelná plnění proběhla tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Daňové orgány nezpochybnilly samotné uskutečnění předmětných plnění, nýbrž jejich provedení deklarovanými dodavateli. Bylo tedy na žalobci, aby po výzvě správce daně (viz dále) prokázal, že zpochybněné údaje odpovídají skutečnosti. Krajský soud ve vztahu k této otázce opětovně odkazuje především na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Afs 1/2008 - 60, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[...] důkaz daňovým dokladem (ve smyslu § 19 odst. 2 zákona o DPH) je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (§ 1 zákona o DPH). Tomu také koresponduje povinnost plátce vést záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a evidovat zvláště přijaté a vystavené doklady (§ 11 odst. 1). Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona“. V této souvislosti je možno odkázat také na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené již v rozsudku ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, dostupném na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že dokazování v daňovém řízení je založeno na primární povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Důkazní břemeno tak stíhá daňový subjekt v případě, kdy „správce daně vyjádří relevantní pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, ten je pak povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila právě ta osoba, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, jenž daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, dostupný na www.nssoud.cz). Daňový subjekt tak musí v daňovém řízení prokázat nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila ta osoba, která je jako dodavatel v předkládaném daňovém dokladu uvedena (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, dostupný na www.nssoud.cz).

Namítal-li žalobce v této souvislosti, že ve všech případech byly výzvy k dokazování vydány v rozporu se zákonem, neboť v nich nejsou uvedeny pochybnosti o skutečnostech uváděných žalobcem a není v nich uvedeno, v čemž jsou doklady a tvrzení žalobce nevěrohodná, nesprávná nebo neúplná, nelze těmito námitkám přisvědčit. Správce daně vzhledem k výše citovaným výsledkům dožádání vydal dne 3. 8. 2011 pod č. j. 122113/11/155931401029 výzvu k prokázání skutečností ve smyslu § 92 odst. 4 daňového řádu, v níž pod body 4. a 5. popsal a sdělil žalobci své pochybnosti ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí 2010 na základě daňových dokladů od dodavatelů CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse. Žalobce tedy byl se vznesenými pochybnostmi správce daně seznámen, o čemž svědčí mj. skutečnost, že tyto pochybnosti sám následně zmínil ve své reakci na vydanou výzvu ze dne 24. 8. 2011 (viz dále). Pokud žalobce při ústním jednání soudu poukázal na skutečnost, že v předmětné výzvě je na str. 3 až 8 obsažen prostý soupis všech dokladů o tankování do stavebních strojů, kdy na konci tohoto výčtu následuje jediná věta, že správce daně požaduje prokázání toho, že odpočet byl uplatněn v souladu s § 72 zákona o DPH, aniž by daňovému subjektu sdělil jakékoli pochybnosti, které by měl odstranit, je nutno konstatovat, že zpochybnění nároku na odpočet DPH z nákupu pohonných hmot nebylo v posuzované věci mezi účastníky řízení předmětem sporu. Proto ani případné nedostatky, které by ve vztahu k nároku na odpočet DPH z nakoupených pohonných hmot předmětná výzva obsahovala, by nemohly mít žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Ve vztahu ke sporným přijatým zdanitelným plněním od společností CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse, stejně jako u sporného nároku na uplatněný odpočet daně z nákupu režijního materiálu, naopak krajský

soud v souladu s výše uvedeným opětovně uvádí, že správce daně v předmětné výzvě popsal a seznámil žalobce s pochybnostmi, které mu v souvislosti s těmito zdanitelnými plněními vznikly, a krajský soud tedy ve vztahu k těmto sporným zdanitelným plněním nedostatky vydané výzvy neshledal.

S ohledem na vznesené pochybnosti pak správce daně v souladu s § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu požadoval jednoznačným, nezvratným a jakoukoli pochybnost vylučujícím způsobem prokázat, že přijatá zdanitelná plnění byla uskutečněna daňovými subjekty CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse. Žalobce byl proto uvedenou výzvou v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu vyzván k prokázání správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty a k prokázání uplatněných nároků na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o DPH. K tomu shodně srovnal závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 90/2013 - 36, dostupném na www.nssoud.cz, že „*správce daně postupoval v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou (srovnaj např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124), pokud stěžovateli nejprve sdělil a odůvodnil své pochybnosti o osobě plátce daně, který měl dle předmětného daňového dokladu poskytnout stěžovateli zdanitelné plnění. Stěžovateli byla následně poskytnuta možnost prokázat, že zpochybněný údaj odpovídá skutečnosti*“. Tento postup přitom byl v posuzovaném případě beze zbytku dodržen.

Nelze proto přisvědčit námitkám žalobce, že by správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem, které mu v řízení vznikly. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že správce daně k jím vyjádřeným pochybnostem své důkazní břemeno unesl, neboť kvalifikovaně zpochybnil tvrzení žalobce, že předmětná plnění byla uskutečněna způsobem deklarovaným na předmětných daňových dokladech, tj. že by předmětné práce provedly a faktury vystavily společnosti CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse. Ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu se tedy důkazní břemeno přeneslo na žalobce, na kterém bylo, aby správcí daně, resp. žalovanému, jednoznačně a transparentním způsobem prokázal, že došlo k uskutečnění zdanitelných plnění jmenovanými společnostmi, tedy aby uvedl veškeré skutečnosti (a tyto doložil relevantními důkazy), které by v souladu s tím, co žalobce v průběhu řízení tvrdil, vytvářely důvěryhodný obraz o tom, jak předmětná plnění ve skutečnosti proběhla a kdo a v jakém rozsahu je fakticky uskutečnil.

V průběhu dalšího řízení se však žalobci nepodařilo prokázat, že by předmětná zdanitelná plnění byla provedena společnostmi deklarovanými na daňových dokladech, tj. společnostmi CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse, a že by těmito společnostmi byly práce fakturovány a jim uhrazeny. V reakci na uvedenou výzvu a sdělené pochybnosti žalobce v odpovědi ze dne 24. 8. 2011 uvedl, že v době poskytnutí zdanitelného plnění (2. čtvrtletí 2010) zde byla jiná situace než v roce 2011:

- registrace k DPH byla firmě zrušena až 8. 2. 2011

- v období poskytnutí plnění byl jednatelem pan Pavel Raška. Dále sdělil, že „*firma je nyní v likvidaci a pan Hudec tedy ani nemusí mít informace o zakázkách z roku 2010. Z toho důvodu jsem se snažil získat vyjádření pana Rašky, ale zjistil jsem, že bohužel je dlouhodobě v cizině. Pokud se mi podaří jej kontaktovat, pak příslušné vyjádření obratem doložím*“.

Stejně tak u daňových dokladů od společnosti Uni Besthouse žalobce v odpovědi na výzvu ze dne 24. 8. 2011 zopakoval vznesené pochybnosti správce daně a dále uvedl, že „*při uzavírání zakázek se od firmy vždy snažím získat živnostenské oprávnění, případně výpis z obchodního rejstříku a registraci u finančního úřadu. Pokud se následně stane firma nekontaktní nebo jednatel přestane komunikovat, není zřejmě v mé moci pro dokazování víc udělat*“.

Správce daně se pak i bez návrhu žalobce bez úspěchu pokoušel o výslech svědka J.S., kterého opakovaně předvolával k podání svědecké výpovědi, a žádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, také o jeho předvedení. Policie podáním ze dne 26. 1. 2012, č. j. KRPK-2870-1/ČJ-2012-190918, správce daně vyrozuměla, že předvedení jmenovaného k podání svědecké výpovědi se nepodařilo provést, neboť na adrese svého trvalého bydliště nebydlí a jiné bydliště se nepodařilo zjistit. Žalovaný tak v rozporu s tvrzením žalobce obsaženým v replice k vyjádření žalovaného plně využil svých možností k zajištění výsledku svědků. Pokud žalobce namítal, že bylo v pravomoci správce daně vyzvat a také donutit zákonnými prostředky konkrétní fyzickou osobu ke svědectví především v místě bydliště, řádným předvoláním nebo předvedením, je nutno konstatovat, že z výše uvedeného vyplynulo, že správce daně toto opakovaně činil. V tomto ohledu pak nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že by skutečnost, že se svědka J.S. nepodařilo v řízení vyslechnout, vedla k přenesení odpovědnosti za nedosažitelnost jednatele na žalobce, když tento učinil vše, co na něm bylo možno spravedlivě požadovat, aby svého dodavatele prověřil. Žalobci byla daň dodatečně doměřena z toho důvodu, že nepředložil správci daně žádné důkazy, které by věrohodným způsobem popsaly verzi reality vztahující se k realizaci uskutečněných zdanitelných plnění předmětnou společností. Nenabídl správci daně např. fotodokumentaci provedených prací (jak to učinil v případě dodavatele K.S.) ani např. vedený deník prací, který by dokumentoval rozsah provedených prací v jednotlivých dnech včetně jejich následného předání prací objednateli, nenavrl výsledky žádných jiných svědků, např. objednatele, který mohl mít povědomost o případných subdodavatelích žalobce a o lidech, kteří se na stavbě vyskytovali, či výsledky jiných osob, např. konkrétních pracovníků, kteří práce v terénu (pokládku dlažby a dokončovací práce) prováděli a kteří mohli vypovídat k tomu, kdo jim práci zadával a pro koho konkrétně pracovali. Ostatně ani v podaném odvolání žalobce námitky vztahující se ke zdanitelným plněním od společnosti Uni Besthouse vůbec nevznesl, žalovaný se tedy zpochybnění nároku na odpočet daně z daňových dokladů od tohoto dodavatele v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval nad rámec odvolacích důvodů.

Stejně tak v případě zdanitelných plnění od společnosti CZ FOREST SERVICE (tj. plnění spočívajících v pronájmu stroje KRAMER a opravě auta Nissan NAVARA) žalobce neprokázal, že by tato plnění uskutečnila jmenovaná společnost. V odpovědi žalobce ze dne 24. 8. 2011 v reakci na výzvu správce daně k prokázání skutečností žalobce pouze uvedl, že registrace k DPH byla jmenované společnosti zrušena až 8. 2. 2011 a že v období poskytnutí plnění byl jednatelem P.R., který je však dlouhodobě v cizině. Dále uvedl, že pokud se mu podaří P.R. kontaktovat, obratem doloží příslušné vyjádření, k čemuž ovšem do konce daňového řízení nedošlo.

Při ústním jednání, které se ve věci konalo v rámci odvolacího řízení (viz protokol ze dne 31. 1. 2013, č. j. 65226/13/2407-05401-401029), pak žalobce vypověděl, že pana R. nezná, neví, s kým za uvedenou společnost jednal ani komu konkrétně předával peníze, společnost CZ FOREST SERVICE mu byla doporučena na stavbě. Ve vztahu k opravě osobního automobilu Nissan NAVARA žalobce v žalobě namítal, že správci daně doložil, že nákup automobilu byl uskutečněn, že společnost CZ FOREST SERVICE má v předmětu činnosti opravy silničních vozidel a následně bylo vozidlo používáno k činnostem žalobce, z vozidla byla odvedena silniční daň a správce daně nijak nezpochybnil nákupy pohonných hmot pro toto vozidlo. K tomu krajský soud konstatuje, že tyto skutečnosti nijak nesouvisí s tím, že žalobce v řízení neprokázal, kdo konkrétně a v jakém rozsahu provedl opravu tohoto vozidla. Správce daně nečinil sporným, že by žalobce předmětné vozidlo nekoupil (resp. nedovezl ze zahraničí v nepojízdném stavu) a že by je následně nepoužíval ke své podnikatelské činnosti. Zpochybnil však uskutečnění zdanitelného plnění spočívající v opravě tohoto vozidla, a to právě konkrétně společností CZ FOREST SERVICE. Žalobce přitom v této souvislosti nepředložil správci daně jediný důkaz, který by opravu vozidla předmětnou společností dokládal, stejně jako neprokázal, v jakém rozsahu byla tato oprava provedena, a tedy zda i fakturovaná částka tomuto rozsahu prací odpovídala. Přestože žalobce při ústním jednání dne 31. 1. 2013 (viz protokol č. j. 65226/13/2407-05401-401029) přislíbil, že předloží souhrn provedených oprav, který měl být přílohou sporného daňového dokladu, jakož i soupisky použitých náhradních dílů, které byly k opravě auta použity, žádný z těchto soupisů již následně v řízení nedoložil.

K daňovému dokladu na pronájem stroje KRAMER (5,5 tuny) žalobce v podané žalobě namítal, že s tímto strojem uskutečňoval činnost, což správci daně doložil vystavenými fakturami na odběratele. Krajský soud však z obsahu předloženého spisového materiálu ověřil, že žádná z vystavených faktur přeučtování pronájmu předmětného stroje koncovým odběratelům neobsahuje. Pokud žalobce v žalobě upozorňoval, že činnost stroje lze prokázat svědecky, a to strojníkem, který uvedený stroj při činnosti řídil a seřizoval, což již dříve doložil čestným prohlášením, ani tyto důkazy spisový materiál neobsahuje. Nad rámec uvedeného pak krajský soud připomíná také závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 - 43, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 Afs 86/2007 - 79, či v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), dle kterých by v daňovém řízení nebylo možno provést důkaz čestným prohlášením, neboť jím nemůže být předmětná skutečnost prokázána, ale toliko osvědčena. Krajský soud dále v této souvislosti opětovně odkazuje na nekonkrétní výpovědi žalobce obsažené v protokolu o ústním jednání ze dne 31. 1. 2013, č. j. 65226/13/2407-05401-401029, kde se žalobce vyjadřoval k otázce předávání peněz a k práci s předmětným strojem, když uvedl, že si nepamatuje, na jaké zakázce se s tímto strojem pracovalo; dále uvedl, že s bagrem jezdil on sám, nebo ostatní lidé na stavbě, kdo si co potřeboval převézt. K důkazu však nenavrl žádný svědecký výslech konkrétní osoby, která by se strojem jezdila, a která by tak potvrdila, že se skutečně s tímto strojem na konkrétní zakázce pracovalo. Přestože žalobce při ústním jednání opět přislíbil, že konkrétní zakázku ve stanovené lhůtě označí, následně tak neučinil. V průběhu ústního jednání pak vyplynula také pochybnost ohledně samotného vystavování sporných daňových dokladů od společnosti CZ FOREST SERVICE, neboť vzhledem k předloženým odběratelským fakturám č. 4/2010 a č. 5/2010, u kterých žalobce

potvrdil, že je vystavil a podepsal, bylo zjištěno, že jejich písmo se shoduje s písmem na sporných daňových dokladech za pronájem stroje KRAMER i opravu vozidla Nissan NAVARA. K uvedenému žalobce vypověděl, že je možné, že faktury společnosti CZ FOREST SERVICE vystavil on sám, že se to takto na stavbách běžně dělá, že neví, odkud měl předmětný formulář, přičemž blíže neurčený člověk, s nímž měl žalobce v této souvislosti jednat, obdržel kopii faktury.

Krajský soud tak ve shodě se závěry finančních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, kdo, kdy a v jakém rozsahu pro něj sporná zdanitelná plnění prováděl, ani to, zda rozsahu provedených prací a poskytnutých služeb odpovídají žalobcem deklarované částky výdajů. Krajský soud tak nepřisvědčil námitkám žalobce týkajícím se přenášení důkazního břemene a hodnocení důkazních prostředků; naopak se ztotožnil s posouzením žalovaného, že v průběhu předcházejícího řízení nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že by předmětná zdanitelná plnění uskutečnily jmenované společnosti CZ FOREST SERVICE a Uni Besthouse. Na této skutečnosti pak nemohou nic změnit ani tvrzení žalobce, že na počátku všeho své dodavatele prověřoval. Poukazoval-li pak žalobce při ústním jednání soudu také na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, krajský soud z obsahu předmětného rozhodnutí ověřil, že zde byla situace odlišná, neboť v této věci daňový subjekt (na rozdíl od žalobce) důkazní břemeno v průběhu řízení plnil, avšak požadavky ze strany správních orgánů a soudů zde byly dovedeny až do nesmyslných důsledků, kdy na daňovém subjektu bylo dokazování požadováno v situaci, ačkoli v důsledku smrti jednatele již objektivně nebylo možné důkazy předložit. O takový případ se však v posuzované věci nejednalo, neboť v souzeném případě žalobce na předložení jakýchkoli důkazů rezignoval a žádné důkazní návrhy v průběhu řízení nevzněsl.

Krajský soud se neztotožnil ani s uplatněnou námitkou žalobce týkající se neuznání žalobcem uplatněného nároku na odpočet DPH za nákup materiálu dle zjednodušeného daňového dokladu č. 222102102296 od dodavatele PRO-DOMA, spol. s r.o. s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20. 4. 2010 (zaúčtovaný pod dokladem V/18 – běžné režie), a to za nákup omítky, vápna, barvy, ředidla, ochranného PVC profilu rohového a lepidla Mamut v celkové částce 1 516 Kč (z toho základ daně 1 263,30 Kč a DPH 252,70 Kč), kterou žalovaný neuznal jako výdaj, který by souvisel s ekonomickou činností žalobce.

Žalobce byl výzvou k prokázání skutečností ze dne 3. 8. 2011, č. j. 122113/11/155931401029, pod bodem 2. vyzván, aby prokázal, že toto přijaté zdanitelné plnění bylo použito pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce, na což žalobce ve své odpovědi ze dne 24. 8. 2011 reagoval tak, že zde uvedené nákupy byly nutné pro drobné stavební práce, zejména pro drobné opravy při jednotlivých zakázkách.

Krajský soud v této souvislosti předně podotýká, že je možno se ztotožnit s argumentací zástupce žalobce uplatněnou při ústním jednání soudu, že zpravidla (např. u spotřeby materiálu či tužek, na což zástupce žalobce v této souvislosti poukazoval) nedochází k nutnosti prokazovat uskutečnění nebo použití takto přijatých zdanitelných plnění pro podnikatelskou činnost daňového subjektu. Avšak i v těchto případech za určitých okolností platí, že pokud by např. spotřeba papíru výrazně vybočovala z běžného rámce

a papír by nebyl používán standardním způsobem, mohlo by být i zde dokazování otevřeno a důkazní břemeno by leželo na daňovém subjektu. Tolik k poukazu žalobce na posuzování uznání nároku na odpočet DPH z tohoto typu přijatých zdanitelných plnění.

V daném případě přitom pochybnost správce daně vznikla s ohledem na charakter prací, které žalobce vykonává v rámci své podnikatelské činnosti, tj. zemní a výkopové práce realizované v terénu. Správce daně přitom v této souvislosti na žalobci striktně nevyžadoval prokázání přímé závislosti mezi takto přijatým plněním (nákupem tohoto drobného materiálu) a vystavenými daňovými doklady, tj. v podobě přesného označení toho, k čemu, kým a kde byl tento drobný materiál použit. Postačovalo by tedy, pokud by žalobce k výzvě správce daně např. označil konkrétní pracovníky, kteří by potvrdili, že se tak skutečně i v rámci předmětu činnosti žalobce děje, či nikoli. Žalobce však v průběhu celého řízení (tak jako v předchozích případech) nepředložil vůbec žádný důkaz k vyvrácení pochybností správce daně o tom, že nakoupený drobný materiál je v souvislosti s ekonomickou činností žalobce skutečně používán. Pokud tedy žalobce namítal, že předmětný materiál používá k opravám poškozených stavebních prvků a ploch, k nimž při činnosti žalobce může docházet, zůstala tato skutečnost v rovině ničím nepodloženého tvrzení.

Žalobce v podané žalobě uplatnil také námitku procesního pochybení správce daně, kdy v rámci nahlížení do spisu a při projednání zprávy o daňové kontrole měly být části spisu označeny jako neveřejné, a žalobci tak nebyla poskytnuta možnost seznámit se se všemi důkazními prostředky, které vedly k závěru, že žalovaný dodatečně navýší daňovou povinnost.

Krajský soud v této souvislosti z obsahu spisového materiálu ověřil (viz protokol ze dne 29. 4. 2013, č. j. 464983/13/2407-24801-400522), že ve vyměřovacím spisu daně z přidané hodnoty za období let 2001 až 2009 byly ze soupisu písemností k nahlédnutí vyloučeny neveřejné písemnosti: dle seznamu položka č. 11, kdy se mělo jednat o výpisy z bankovního účtu jiného daňového subjektu; a dále položka č. 13, u níž se mělo jednat o výpis z evidence pro účely jiného daňového subjektu. Ve vyměřovacím spisu daně z přidané hodnoty od roku 2010 již nebyly z nahlížení vyloučeny žádné písemnosti, žádné písemnosti nebyly označeny jako neveřejné. Je tedy zřejmé, že vyloučeny z nahlížení byly pouze písemnosti, které se nevztahovaly k posuzovanému zdaňovacímu období, kterým bylo 2. čtvrtletí 2010, ale toliko písemnosti z vyměřovacího spisu DPH za období let 2001 až 2009. Správce daně pak s ohledem na ustanovení § 66 odst. 1 daňového řádu zároveň uvedl, že ve věci žalobce neexistuje vyhledávací část spisu. Ani tato námitka žalobce tedy nebyla shledána důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je v případě žalobce odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému

právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný byl ve věci úspěšný a pro tento případ uplatnil při ústním jednání před krajským soudem nárok na náhradu nákladů řízení. Žalovaný předložil soudu vyčíslení nákladů spočívajících jednak v cestovním pověření zaměstnankyně žalovaného na jednání soudu osobním automobilem Škoda Superb, RZ: ... ve vlastnictví České republiky - Generálního finančního ředitelství ve výši 4531 Kč po zaokrouhlení; jednak ve stravě pověřené zaměstnankyně žalovaného ve výši 69 Kč dle příslušné vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí.

Ve vztahu k takto uplatněným nákladům řízení krajský soud setrvává na svém názoru a dosavadní rozhodovací praxi senátu 57Af zdejšího krajského soudu, kterou ve své rozhodovací činnosti, konkrétně v usnesení ze dne 31. 3. 2013, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dostupném na www.nssoud.cz, potvrdil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu: „*Náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává*“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí vyslovil, že „*náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů k soudnímu jednání jsou determinovány organizačním uspořádáním veřejné správy a správního soudnictví. Tyto cestovní výdaje představují obdobně jako výdaje na platy úředníků a technické zabezpečení jejich činnosti součást nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů. Tato okolnost představuje zpravidla důvod zvláštního zřetele hodný, pro který se náhrada takových nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu nepřiznává ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., ačkoli jinak by měl na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s.*“. Na základě uvedených skutečností tak krajský soud posoudil uplatněný nárok žalovaného na náhradu takto uplatněných nákladů jako nedůvodný a ani neshledal, že by zde byly mimořádné okolnosti, které by v daném případě přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 26. května 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová